

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **S. H.**, narozený dne X,
státní příslušnost: Ázerbájdžánská republika,
bytem X,
zastoupen Mgr. Vratislavem Polkou, advokátem,
sídlem Vinohradská 1233/22 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. OAM-47987-23/ZM-2023,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u zdejšího soudu se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 9. 2023, č. j. OAM-47987-23/ZM-2023, jímž bylo rozhodnuto, že se zamítá žádost žalobce, a že se doba platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1 a dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neprodlužuje, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě předně uvedl, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu, jeho rozhodnutí odporuje požadavkům stanoveným v § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a zároveň je v rozporu s požadavky na činnost odvolacího orgánu, zejména tedy s § 89 odst. 2 správního řádu. Žalovaný opomenul zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, jak vyžaduje § 3 správního řádu, zejména pokud jde o otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí a jeho souladu s mezinárodními dokumenty, především s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Dle žalobce byla při vydání rozhodnutí v obou stupních správními orgány zásadním způsobem porušena ustanovení definující podmínky pro výkon jejich činnosti, zejména § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.
3. Žalobce konstatoval, že doba platnosti zaměstnanecké karty nebyla prodloužena, neboť byl trestním příkazem Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 4 T 192/2021 shledán vinným ze spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009, trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“). Namítal, že správní orgán postupoval zcela formalisticky, neboť se nezabýval tím, zda je napadené rozhodnutí přiměřené okolnostem případu a zda nebude toto rozhodnutí mít negativní a nepřiměřené dopady do soukromého života žalobce, a tedy nedojde k porušení Listiny základních práv a svobod či čl. 8 Úmluvy. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40. Uvedl, že neprodloužení stávajícího pobytu za účelem zaměstnání může znamenat zásah do soukromého života jeho i celé jeho rodiny, neboť bude nucen vrátit se do země původu a jeho rodina zůstane bez prostředků na živobytí.
4. Poznamenal, že zájem České republiky na dodržování mezinárodněprávních závazků zcela jednoznačně převažuje nad zájmem České republiky na neprodloužení pobytu cizince a uvedl, že z konstantní judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že správní orgány jsou povinny při své činnosti respektovat mezinárodní právní závazky České republiky i ústavně právní předpisy. K právu na ochranu soukromého a rodinného života žalobce poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 2. 2009, sp. zn. 10 Ca 139/2007 a dodal, že podle judikatury Ústavního soudu je vždy nezbytné vycházet z individuálních rozměrů každého jednotlivého případu, které jsou založeny na zjištěných skutkových okolnostech.
5. Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je nezákonné a zcela nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný možným dopadem do rodinného a soukromého života ani souladem rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy vůbec nezabýval. Případnou přiměřenost dopadů ani ve svém rozhodnutí nezdůvodnil. Sdělil, že pochází ze skromných podmínek a jeho rodina, která žije v jeho domovské zemi, je zcela závislá na jeho materiálním zajištění. Jeho příjem ze zaměstnání v České republice je jediným zdrojem příjmů jeho rodiny a neprodloužením zaměstnanecké karty žalobce hrozí jemu a jeho rodině vážné finanční, a tedy i existenční problémy. Trestný čin, který na území České republiky spáchal je nižší společenské škodlivosti, jednalo se o přečin, ke kterému došlo již před 2 roky. Dodal, že šlo toliko o ojedinělé vybočení z jinak řádného chování, ničeho jiného nezákonného se nikdy nedopustil, přičemž od počátku spolupracoval s orgány činnými v trestním řízení, k jednání se doznal a spolupracoval také se soudem, kdy mu trest byl uložen trestním příkazem, proti kterému se nebránil podáním opravného prostředku. Je zjevné, že veřejný pořádek v daném případě není aktuálně nijak výrazně ohrožen setrváním žalobce na území České republiky, přičemž

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v daném případě lze mít také za to, že ochrana jeho soukromého života převažuje nad ochranou veřejného pořádku, co do závažnosti ohrožení dotčených zájmů.

6. Vyjádřil nesouhlas s tvrzením žalovaného, že v rozhodování podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nepřísluší správnímu orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince, jelikož posuzovat možné dopady do základních práv a svobod účastníků řízení, resp. přiměřenost dopadů rozhodnutí je povinen správní orgán pokaždé, kdy má ochrana základních práv a svobod osob přednost před zákonem.
7. Dle názoru žalobce došlo vydáním napadeného rozhodnutí k porušení § 2, § 3, § 4, § 6, § 50 odst. 3, § 68 odst. 3 správního řádu, a dále § 56 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jakož i čl. 10 odst. 2 Listiny základních lidských práv a svobod, či čl. 8 Úmluvy.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný ve svém písemném vyjádření uvedl, že v případě žalobce byl nepochybně naplněn důvod pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dle § 44a odst. 11 ve spojení s § 46e odst. 1, dále ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Na žalobce je třeba i nadále nahlížet jako na osobu, která není trestně zachovalá, tedy osobu, která byla odsouzena pro spáchání trestného činu, neboť jeho odsouzení nebylo v době vydání napadeného rozhodnutí a ani do současnosti zahlazeno. Žalovaný připomíná, že k naplnění tohoto důvodu pro prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty dojde už jen tím, že je žadatel o zaměstnaneckou kartu pravomocně odsouzen pro spáchání úmyslného trestného činu. S poukazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 6 Azs 163/2015-47, a ze dne 18. 12. 2008, č. j. 7 As 21/2008-10, žalovaný konstatoval, že nebylo-li odsouzení zahlazeno, musí k němu přihlížet z úřední povinnosti a žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty zamítnout, neboť zákon mu v tomto případě nedává žádný prostor pro správní uvážení.
9. K přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný předně konstatoval, že zákon o pobytu cizinců v případě důvodu uvedeného v § 37 odst. 1 písm. a) žalovanému neukládá povinnost zabývat se přiměřeností dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince v intencích § 174a téhož zákona. Poznamenal, že při svém rozhodování je povinen brát v úvahu také závazky vyplývající z mezinárodních smluv, mezi které patří i čl. 8 Úmluvy. Tedy v případě, že by shledal, že by neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty bylo rozporné s čl. 8 Úmluvy, žádost by nezamítnul a byly-li by splněny další zákonem stanovené podmínky, dobu platnosti tohoto povolení by prodloužil. Uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení však neuváděl žádný dopad rozhodnutí do jeho rodinného života a žalovaný tedy neměl k čemu se vyjadřovat. Žalobce se ve stanovené lhůtě ani do dne vydání rozhodnutí nevyjádřil a na toto vyrozumění dále žádným jiným způsobem nereagoval. Dodal, že žalobce pobýval v České republice teprve od července 2019, a to na základě zaměstnanecké karty. Žalobce na území pobývá zjevně sám, rodinu s dětmi má v zemi původu a jeho případný odjezd z území by tedy nemohl způsobit újmu v jeho rodinném životě. Skutečnost, že zasílá finanční prostředky své rodině do země původu, žalobce nijak neprokázal. Dle žalovaného, tedy žalobce neprokázal žádnou konkrétní újmu, která by mu zamítavým rozhodnutím byla způsobena.

Posouzení věci soudem

10. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postupem výslovně souhlasil a žalobce se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil.

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty od doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
13. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 29. 6. 2023 u žalovaného žádost o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty. Z výpisu z Cizineckého informačního systému plyne, že žalobce pobývá na území České republiky od roku 2019, a to na základě povolení k pobytu ve formě zaměstnanecké karty, kdy poslední pobytové oprávnění za tímto účelem realizoval s platností od 4. 9. 2021 do 31. 7. 2023. Z tohoto výpisu je dále zřejmé, že žalobce má manželku a dítě, ale není u nich uvedeno místo jejich pobytu. Žalovaný si obstaral podklady pro rozhodnutí, mezi kterými byl i výpis z evidence rejstříku trestů žalobce ze dne 1. 8. 2023 a trestní příkaz ze dne 20. 12. 2021, č. j. 4 T 192/2021-28, z nichž vyplývá, že žalobce byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku, a to k peněžitému trestu 20 denních sazeb po 1000 Kč, tj. ve výměře 20 000 Kč, a současně mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu dvou let. Dne 6. 9. 2023 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí a uvedl, že se k nim případně vyjádří do deseti dnů, což však neučinil. Následně dne 27. 9. 2023 žalovaný vydal napadené rozhodnutí.
14. Podle § 44a odst. 11 věty první zákona o pobytu cizinců ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty neprodlouží mimo jiné tehdy, je-li důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti zaměstnanecké karty (§ 46e).
15. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo vnitra platnost zaměstnanecké karty mimo jiné z důvodů uvedených v § 37.
16. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců zruší ministerstvo vnitra platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
17. Podle § 174a odst. 1 věty první zákona o pobytu při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

18. Podle čl. 8 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.
19. Soud předně konstatuje, že v případě žalobce došlo k naplnění dikce § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu, přičemž tuto skutečnost žalobce ani nerozporoval. K žalobcem uváděné povaze a závažnosti trestného činu, soud podotýká, že § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nedává správnímu orgánu možnost jakéhokoliv správního uvážení, například s ohledem na závažnost trestného činu či okolnosti jeho spáchání či výši uložených trestů.
20. Žalobce svými žalobními námitkami především namítal, že žalovaný neposoudil přiměřenost napadeného rozhodnutí vzhledem k soukromému a rodinnému životu žalobce tak, jak vyplývá z judikatury správních soudů.
21. Ve vztahu k těmto námitkám soud předně poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ustanovení § 174a zákona o pobytu stanoví pouze to, jakými okolnostmi se má správní orgán zabývat v případech, kdy je povinen zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona. Na základě daného ustanovení však nelze určit, u kterých rozhodnutí má správní orgán povinnost přiměřenost dopadů zkoumat. To je nutno zhodnotit na základě jiných částí právního řádu než § 174a zákona o pobytu cizinců. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016-30). V uvedeném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k jednoznačnému závěru, že povinnost posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí se netýká všech rozhodnutí vydávaných podle zákona o pobytu, ale pouze některých.
22. Povinností správních orgánů posuzovat přiměřenosti dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince v případě aplikace § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, v němž uvedl: „*Ustanovení § 35 odst. 3 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců taktéž neposkytují správnímu orgánu možnost [...] zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení dlouhodobého pobytu, a které nikoliv. Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně [...]. Na uvedený závěr nemá vliv ani výslovná úprava § 174a zákona o pobytu cizinců, účinná od 1. 1. 2011. Povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, jak se nesprávně domnívá stěžovatel [...]. Správní orgán má naopak posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (např. dle § 19 odst. 1, § 37 odst. 2, § 46a odst. 2 zákona o pobytu cizinců a dalších). Zákon o pobytu cizinců v § 174a obsahuje demonstrativní výčet kritérií, ke kterým správní orgány přihlídnou při posuzování přiměřenosti. Ustanovení § 37 odst. 1 správním orgánům neukládá povinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života.*“
23. Podle konstantní judikatury správních soudů je však současně třeba zkoumat přiměřenost rozhodnutí z hlediska hodnocení dopadů na práva podle čl. 8 Úmluvy i v těch řízeních, pro která to zákon o pobytu cizinců výslovně nestanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 13. 12. 2018, č. j. 7 Azs 360/2018-39, konstatoval, že „*za určitých podmínek je namístě přistoupit k posouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života, i pokud to zákon o pobytu cizinců výslovně nevyžaduje, a to zejména tehdy, namítá-li cizinec nepřiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve správním řízení.*“ Správní orgány tak mají povinnost zabývat se přiměřeností zásahu svého rozhodnutí do

soukromého a rodinného života cizince i v těch případech, kdy to zákon sice výslovně nepředpokládá, ale cizinec v tomto směru vznesl konkrétní námitku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31).

24. V projednávané věci se však žalobce ve správním řízení ke svému rodinnému a soukromému životu nijak nevyjádřil, a to ani po seznámení s podklady napadeného rozhodnutí. V žádosti o prodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty žalobce žádné rodinné příslušníky nevyplnil. Námitku zásahu do rodinného a soukromého života uplatnil žalobce až v žalobě. Na základě shora citové judikatury tak žalovaný neměl povinnost zabývat se přiměřeností dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce a v tomto ohledu není možné považovat napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné či věcně nesprávné. Nelze proto považovat předmětnou žalobní námitku za důvodnou.

25. Soud se de facto nad rámec potřebného posouzení dále zabýval věcným přezkoumáním námitky žalobce týkající se nepřiměřenosti zásahu napadeného rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života. V té souvislosti soud předně podotýká, že žalobce v žalobě k nepřiměřenosti dopadu rozhodnutí do jeho rodinného a soukromého života uvedl, že pochází ze skromných podmínek a jeho rodina, která žije v jeho zemi původu, je zcela závislá na jeho materiálním zajištění. Jeho příjem ze zaměstnání v České republice je jediným zdrojem příjmů jeho rodiny a neprodloužením zaměstnanecké karty hrozí jemu a jeho rodině vážné finanční, a tedy i existenční problémy. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že rodinní příslušníci žalobce žijí v Ázerbájdžánu nikoliv České republice a návratem žalobce do Ázerbájdžánu tak nedojde k rozdělení rodiny žalobce, ba naopak. Krom skutečnosti, že má na území České republiky zaměstnání, neuvedl žalobce ke svému osobnímu životu v České republice nic konkrétního. Soud poznamenává, že v řízení o žádosti o prodloužení zaměstnanecké karty leží primární povinnost jednat aktivně na žadateli, nikoliv na správním orgánu (k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2019, č. j. 8 Azs 249/2018-57; ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38; ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43; ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36; ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36; nebo ze dne 15. 11. 2017, č. j. 8 Azs 111/2017-36). To platí i pro posouzení dopadů do soukromého a rodinného života (srov. např. rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 Azs 367/2018-34). Je to totiž právě žadatel, kdo může rodinnou situaci nejlépe osvětlit. Z tvrzení žalobce je zřejmé, že důvodem jeho pobytu v České republice je výdělek z pracovní činnosti, který mu umožní finančně zabezpečit rodinu v Ázerbájdžánu. Byť je snaha žalobce zajistit sobě a své rodině co nejlepší ekonomické podmínky pochopitelná, nemá za následek nemožnost vydat rozhodnutí o neprodloužení doby platnosti zaměstnanecké karty za splnění zákonných podmínek. Případné finanční problémy žalobce a jeho rodiny plynoucí z jeho návratu do Ázerbájdžánu nemohou způsobit nepřiměřenost dopadů napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobce.

26. Směrem k námitkám žalobce, dle kterých žalovaný porušil své povinnosti odvolacího orgánu soud konstatuje, že žalovaný v projednávané věci rozhodoval jako prvostupňový orgán nikoli jako odvolací orgán, přičemž proti jeho rozhodnutí nebylo možno podat odvolání. Předmětné námitky tudíž nejsou důvodné.

27. Soud uzavírá, že správní orgán řádně zjistil skutkový stav a rozhodl plně v souladu s ním, aniž porušil žalobcem zmiňovaná ustanovení správního řádu, zákona o pobytu cizinců ani čl. 10 odst. 2 Listiny základních lidských práv a svobod, či čl. 8 Úmluvy.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

28. Žalobu vyhodnotil soud v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
29. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. května 2024

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.